

၆၆၇

ရာဇာသတ်ဝင်

"ဇော"

"ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ"

ဖြောက် ... ဖြောက်... ဖြောက်"

ညနေလောက် ကတည်းက၊ အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့ ကောင်းကင်၊ အခုတော့ လွယ်မထားနိုင်ဘူး ထင်တယ်။ လေရော မိုးပါ ဒရဟော ရွာချလို့ ။ အစ ကတည်းက မှောင်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို၊ ပိုပြီး အမှောင်ထု နက်နက် ထဲကို ဆွဲချသွားသလိုပါ။

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီခွဲကျော်။ နောက်ဒီနေ့က စနေနေ့ ပါ။ စနေမိုးဖြစ်လို့ ရက်ဆက် ရွာတော့မှာ ပဲလို့ စိတ်ထဲ မှတ်ချက်ချလိုက် တယ်။

ဒီအတိုင်းဆို ဒီညက အိပ်ကောင်းတော့မှာ ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ မျက်ဝန်း တစ်စုံရဲ့ အကြည့်စူးစူးက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို၊ စိုးရိမ်နေသ လို ခံစားနေရတယ်။ တွေးရင် လက်ထဲက ဖွာလက်စ ဆေးပေါ့လိပ် အ တိုကို နောက်ဆုံး ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ထိုးခြေလိုက်တ ယ်။

"အား အစ်ကိုရေ အစ်ကို"

အိပ်ရာထဲက ခင်လေးရဲ့ အသံ။

"ဟေ ဘာလဲ ခင်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အစ်ကို ခင်လေး ခါးတွေ ကိုက်လာလို့ ၊ မနေတတ်ဘူး အစ်ကို"

ခင်လေးစကားကြောင့်၊ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွားမိတယ်။
ဒီလိုအချိန်ကြီးမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ စိတ်ထဲ ဆုတောင်းလိုက်မိသေးတယ်
။

"အား အစ်ကို မရတော့ဘူး ပိုကိုက်လာတယ် အစ်ကို"

ပြောရင်း ကျွန်တော်၊ ဆုတောင်း မပြည့်တော့မှန်း သိလိုက်တယ်။ ခင်လေး ကိုယ်ဝန်က နေ့စေ့လစေ့ ဖြစ်နေပါပြီ။ အခုတော့ မတတ်နိုင်။ ခင်လေးကို ဆေးရုံအမြန်ပို့မှ ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်က ဘာမှ မလုပ်တတ်။

"ကဲ ခင်လေး ဘာမှ မပူနဲ့ အကိုတို့ ဆေးရုံအမြန်သွားကြမယ်"

ရွာထဲက အရပ်လက်သည် တွေ ရှိတယ်ဆိုပေမဲ့၊ ခင်လေးက သားဦး ကိုယ်ဝန်ဖြစ်လို့ ကျေးလက် ကျန်းမာရေးက ဆေးရုံမှာ မွေးဖို့ အကြံပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခင်လေးကို ကျွန်တော် ဝတ်နေကျ မိုးကာအင်္ကျီလေးကို ဝတ်ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ဆောင်းမနေတော့။ ကျွန်တော်နေတဲ့ လယ်တဲနဲ့ ဆေးရုံက သိပ်မဝေး။ မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက် ယောက်ျားခြေလှမ်းနဲ့ ဆိုရောက်ပါတယ်။ အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝ အထိ ခင်လေးကို တွဲလာတုန်း။

"အစ်ကို ဘာတွေလဲ မသိဘူး အကို လုပ်ပါဦး"

ခင်လေး ပြောလို့ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့၊ ခင်လေးရဲ့ အော

ကံပိုင်းမှာ ရေတွေလိုပဲ စီးကျလာနေတာ။ ဘာမှန်း မသိပေမဲ့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ခင်လေးမျက်နှာက အခုမှ နာကျင်မှုကို ပိုခံစားနေရသလို။

"ခင်လေး ဘာမှ မပူနဲ့ အစ်ကိုရှိတယ်နော်"

ပြောရင်း ခင်လေးကို ပွေ့လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ တံခါးပေါက်ကနေ အပြင် မိုးရေထဲကို ထွက်လိုက်တယ်။ သွားရမယ့်လမ်းကို အမှောင်ထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မိုးက သည်းနေလို့ ဖြစ်မယ် ... ပတ်ဝန်းကျင်က မည်းမှောင်နေပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်စီးအရောင်ကြောင့် လယ်ကန် သင်းရိုး ဖြူဖြူလေးက အထင်းသား ပေါ်လာတတ်တယ်။

ကျွန်တော် စလှမ်းလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ "ဗျစ်" ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ ချွံ့ ဗွက်ထဲ ခြေအနည်းငယ် ချော်ပြီး လူက ယိုင်သွားတယ်။

"အား အစ်ကိုရေ၊ ခင်လေး မနေတတ်တော့ဘူး နာ လာပြီ အား ... အား"

"အေးပါ ခင်လေးရယ်၊ အစ်ကိုကို သေချာကိုင်ပေးထားနော်၊ အစ်ကို ဆေးရုံ အမြန်ရောက်အောင် ပြေးမယ်"

ပြောရင်း ချောနေတဲ့ ကန်သင်းရိုးအပေါ်ကို ခင်လေးကိုပွေ့ရင်း၊ မိုးရွာထဲ မပြေးရုံတမယ် ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတွေ စလှမ်းလိုက်တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် ချော်နေတဲ့ ကန်သင်းရိုးအပေါ်မို့၊ ခရီးကမတွင် ၊ ကန်သင်းဘေးကို ခဏခဏ ခြေချော်ကျလိုက် ပွေ့ထားတဲ့ ခင်လေးနဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို မထိခိုက်အောင် ထိန်းရနဲ့ ကျွန်တော် အတော်လေးကို ကြိုးစားနေရတယ်။ မှောင်နေပေမဲ့ သွားနေကျ လမ်းဖြစ်လို့ ပြဿနာမရှိ။ ပုံမှန်ဆို ဆယ်မိနစ်လောက်၊ လမ်းလျှောက်ရတဲ့ ကန်သင်းရိုးက မိုးရေထဲမှာ အတော်လေးကို သွားရခက်တယ်။ ခင်လေးကို ပွေ့ထားရတာကြောင့်လ

ည်း ဖြစ်မယ်။

"အား အစ်ကိုရေ နာတယ် အစ်ကိုရေ ၊ အား အမေရေကယ်ပါ အား

"

ခင်လေး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အော်သံ စိပ်လာတယ်။ သူ့အသံကိုကြားရလေ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်း တွေက ယိုင်နဲ့ နေပေမဲ့ မြန် လာလေပါပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကန်သင်းရိုးလမ်းလေးက ဆုံးတော့မယ်။ လမ်းလေးနဲ့ ကားလမ်းမကြီးရဲ့ ကြားမှာ ၊ ဝါးတစ်လုံးကို ဘေးလက်ကိုင်တန်းလေးနဲ့ ၊ အဖြစ်ဆောက်ထားတဲ့ တံတားလေး ရှိပါတယ်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ဝါးတံတားလေးကို၊ လျှပ်စီးလက်တဲ့ အရောင်ကြောင့် လှမ်းမြင်နေရပြီ။ အဲဒီလို ကျွန်တော့်အမြင်ထဲ ဝါးတံတားလေး အပေါ်မှာ ၊ လူတစ်ယောက်လို ပုံရိပ်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရတယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်း သတိထားကြည့်မိတိုင်း၊ လျှပ်စီးလက်တိုင်း မြင်ရတဲ့ အရိပ်လိုလို၊ လူလိုလိုကြောင့် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီတံတားကနေ ဖြတ်သန်းစရာ တခြားတဲမရှိပါ။ ကျွန်တော့်လယ်တဲအတွက် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်အဖြစ် ဆောက်ထားတဲ့ ဝါးတံတားပါ။ အခု တံတားပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတာက ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိပြီ။
